

S L O U P E K

Radka **B**artoníčka

úterý, 8. září 2015

Jaké je to naše Slovácko?

Nevím, jak se mi podaří oslovit vás následujícími řádky a zda dokážu dobře vysvětlit, o co mi jde. Každopádně mi na tomto nynějším textu velmi záleží, protože se týká smyslu i existence těchto mých internetových stránek s názvem www.SlovackoDNES.cz, které dělám už přes deset let.

Když byste se mě zeptali, proč dělám zcela zdarma tyto internetové stránky, proč jim věnuji tisíce hodin, proč věnuji obrovské množství času focení, točení či psaní o Slovácku, proč jsem se kvůli nim vzdal hodně výhodné práce v novinách, měl bych pro vás dnes, včera i před deseti lety stejnou odpověď:

Protože považuji naše rodného moravské Slovácko za nejcennější část České republiky, protože si myslím, že tady žijí ve většině nejlepší (dovolte mi takové označení) lidé, protože hodnoty, které tady lidé ve většině sdílejí jsou přesny ty hodnoty, které by měla mít každá lidská bytost.

Protože jsem byl o něčem takovém přesvědčený, chtěl jsem v minulosti tento svět našeho moravského Slovácka ukazovat jako určitý ideál. Když ještě moc internet (hlavně facebook) neexistoval, měl jsem pocit, že tento náš svět Slovácka je ukazovaný málo nebo špatně, trápilo mě, že v Praze, kde jsem léta pracoval, se tomuto „světu“ do určité míry vysmívají a nechápou ho.

Proto jsem se například před sedmi lety poprvé vrátil z Prahy a MF DNES, proto jsem začal dělat časopis Krajem svatého Antonínka, který si hodně lidí cenilo, proto jsem začal snad zajímavým způsobem psát, točit videoukázky, fotit... Proto jsem se v posledních týdnech pokusil poněkud jinak točit (s Tondou Vrbou) Slovácký rok v Kyjově nebo pouť na Svatém Antonínku.

Motivem veškeré této mé práce o Slovácku tady na Slovácku nebo z Prahy byla prostě snaha ukázat, jak může vypadat život a lidé, kteří jsou pracovití, veselí, družní, kteří žijí hodně aktivně, v pospolitosti, lidové kultuře, tradicích, mnohdy i ve víře. Věřil jsem, že právě tak jak vypadá život na moravském Slovácku by měl vypadat i život v jiných částech republiky a třeba i někde za hranicemi.

Ano, dokonce jsem si myslel a možná si to ještě stále myslím, že moravský Slovák je člověk, kterého bych chtěl potkat kdekoliv na světě, protože bych věděl, že potkávám člověka dobrého, ochotného, pracovitého a veselého - a ze všeho nejvíce lidského.

Lidskost je podle mě ta nejdůležitější hodnota, kterou člověk v sobě může mít, a já myslel, že domovem lidskosti je právě naše Slovácko. To Slovácko, na kterém týden co týden pokleká stále ještě velké množství lidí v pokorě před Bohem, to Slovácko, v jehož kostelích jsem tolikrát slyšel, jak je nutné pomáhat bližnímu bez rozdílu barvy pleti, vyznání, věku nebo třeba postavení.

V to všechno jsem věřil a byl o tom přesvědčený. Teď se ale bojím, že jsem se možná mylil a všechno mé úsilí, spousta práce a času, neměla žádný smysl. Nevěřicně, a s hlubokým smutkem, pozoruji, kolik lidí i na „mém“ Slovácku nemá v sobě pochopení pro zoufalou situaci válečných uprchlíků, mezi kterými je množství dětí, maminek i starých lidí. Mnozí mí krajané, které mám rád, dokonce místo tohoto pochopení či pomoci píšou nebo sdílí příspěvky, z nichž je cítit přinejmenším nepochopení situace, nebo, v horším případě, snaha šířit nenávist s a strach.

Jsem vděčný za to, že jsem se narodil v křesťanské části světa, jsem pyšný na naše kulturní i duchovní dědictví. Za jeho základ přitom považuji kromě svobody právě lidskost, schopnost pomoci komukoliv, kdo tuto pomoc potřebuje.

Má víra v jedinečnost moravského Slovácka a jeho obyvatel trvá, byť je v těchto týdnech poněkud otřesena. Stále ale věřím tomu, že kdyby nastaly chvíle pravdy, právě lidé na našem Slovácku by uprchlíky vzali mezi sebe více, než lidé v kterékoliv jiné části České republiky, a uprchlíci by byli mezi námi šťastní.

Věřím tomu, protože kdybych tomu nevěřil, nemohl bych už dělat ani tyto stránky, ani nic jiného, co se týká mého rodného kraje.